

handlingsforløbet med henblik på at få narkomanen til at gennemgå behandlingen.

Her virker den såkaldte Rom-model. Narkomanerne samles på større centre, hvor de gennemgår gruppeterapi, der kan sammenlignes med mødeformen i Anonyme Alkoholikere og Anonyme Narkomaner, hvor man trækker på hinandens erfaringer. Man er med andre ord ikke alene om problemet. Det kan lykkes at komme ud. Det betyder, at narkomanen kan se en vej ud, der vel at mærke er realistisk og har vist sig at virke.

I centret pålægges den enkelte narkoman krav og pligter, der naturligvis kontrolleres. Dette er meget vigtigt, fordi man herigennem får givet narkomanen selvfølelse og selvværdi tilbage. Misbrugeren får et ansvar og vil oftest føle, at der er en mission i dagligdagen. Det personlige ansvar gives tilbage til offeret for narkotikaen. Det er ingen hjælp at overlade narkomanen til sig selv efter den daglige dosis metadon. Der skal være en mening med dagligdagen.

Samtidig er det væsentligt, at narkomanen føler sig elsket og har mulighed for at give kærlighed igen. Det betyder også, at narkomanen får et ansvar over for dem, vedkommende holder af. Derfor er det vigtigt, at familien inddrages så meget som muligt i behandlingen og deltager i gruppeterapien med narkomanen. Det ideelle er, at en del af familien kan og får mulighed for at opholde sig tæt på narkomanen i behandlingsforløbet.

Med dette forslag, der fremsættes sammen med forslaget til folketingsbeslutning om nedsættelse af et egentligt narkotikaråd (B 57), forslaget til folketingsbeslutning om statsfinansiering af narkobehandling (B 59) og forslaget til folketingsbeslutning om behandlingsdomme (B 58), ønsker forslagsstillerne at give en hjælpende hånd til de narkomaner, der er kommet ud i misbrug og kriminalitet. I øvrigt henvises til de bemærkninger der følger disse beslutningsforslag.